

Mám toho bordelu tady už plný zuby!

Skutečnost, že v průběhu polistopadového vývoje v naší zemi, pod taktovkou našich »ústředních« politických stran, mizely miliardy, je každému dostatečně známa.

Loupež, k níž ale došlo v kladenské Poldovce v průběhu mého uvěznění, je svým rozsahem naprosto výjimečná. Velká vlaková loupež je ve srovnání s touto krádeží naprosto zanedbatelná a banální epizoda. Jedno ale mají obě tyto loupeže společné - obě tyto loupežné akce měly připraveno perfektní načasování.

Když jsem přišel do Poldovky, byla ocelárna ztrátová. Občas se i někomu v zahraničí prodávala poldovácká ocel za cenu dřeva. Prodejní ceny jsme ale postupně navýšili za trvale se zvyšující produkce a z červených čísel začala Poldovka najednou generovat zisk. A v tento moment začal na Poldovku z těch nejvyšších politických míst sofistikovaně koordinovaný útok.

Jednoho dne u mne zazvonilo policejní komando a i se synem jsme skončili ve věznici. Svlékli mne do naha, musel jsem dělat v koupelně dřepy, zavřeli mne dokonce do klece pro vrahy. Zároveň byl na společnost Poldi i na společnost Bohemia art podán konkurz. Byl nám zabaven i veškerý osobní majetek.

Mediální masáž národu dennodenně opakovala, jak astronomické dluhy má Stehlík vůči Komerční bance. Skutečnost byla ale taková, že v okamžiku mého uvěznění, žádný dluh vůči KB společnost Poldi neměla. Tehdejší ředitelem KB byl Richard Salzman. Nebyl to ale on, kdo návrh na konkurz na Poldovku podal.

Se zaměstnancem Komerční banky, který návrh na konkurz podal, jsem kdysi hovořil. Je si velice dobře vědom skutečnosti, že tehdy učinil závažnou chybu, mezi čtyřma očima mi ale potvrdil, co jsem již dlouhé roky předpokládal, že mu příkaz k podání konkurzu na společnost Poldi nařídil osobně generální ředitel Salzman.

Musíme si uvědomit, že v tehdejší době byla KB ještě státní institucí, tudíž i generální ředitel Salzman měl své nadřízené na ministerstvu financí, kterým byla činnost KB plně podřízena. A tito ministerští úředníci byli zase podřízeni svému ministrovi. I každý ministr má ale jak známo svého nadřízeného.

Kilogram tohoto typu oceli jsme prodávali za cca 8 USD. Jeden americký dolar byl v roce 1996 směňován za 27 Kč. Přibližně byla tedy hodnota tehdejšího dolaru jako hodnota jednoho Eura v současnosti.

Veškerá tato ocel - 30 000 tun - v hodnotě 240 milionů USD, z obrovských ploch i ze všech skladových hal, beze stopy zmizela.

Než mne propustili z vězení, byla společnost Poldi v konkurzu ve správě dosazené likvidátorky. Ani vrátný mne už nesměl pustit dovnitř.

Hlavní účetní Poldovky, pan Luboš Pejpa, mi potvrdil, že účetnictvím Poldovky neproběhl za zmizelou ocel ani jediný dolar.

Po čase pan Luboš Pejpa zemřel na infarkt, dozvěděl jsem se ale od lidí z jeho blízkého okolí, že měl na krku patrné posmrtné stopy po škracení.

Nezmizela tedy pouze zmíněná ocel. Zmizely především peníze za tuto ocel, 240 milionů dolarů se doslova vypařilo neznámo kam. Začal jsem se o tento nepochopitelný stav blíže zajímat, před domem ale dosud neznámý útočník probodl nožem mého nejmladšího syna Ládíka. Toto jsou momenty, které každého v pátrání po čemkoliv spolehlivě zastaví.

Jak ale běžela leta, tak jsem se trochu oklepal a v pátrání po ztracených miliardách jsem začal pokračovat. A dostal jsem se až k sousedům do Německa - do oceláren zbrojovky Krupp. Hovořil jsem tam z několika lidmi. Pamatovali si, jak ve dne v noci k nim jezdily nepřetržitě kamiony a jak ocel z Poldovky přivážely.

Jeden z kruppových zaměstnanců mi tehdy řekl, že toho bylo tolik, že se to už ani k nim na skladové plochy nevešlo, a proto to museli skládat i někde jinde. Zajímalo mne ale především, kde skončily peníze za poldovickou ocel. Německá preciznost a pověstná serióznost firmy Krupp vylučovaly, že by za ocel někomu nebylo zapláceno.

Dostal jsem se tam až k jedné dobře informované madam, která mne ujistila, že firma Krupp za veškerou ocel z Poldovky skutečně zaplatila, zároveň mi ale potichu sdělila, abych snad ani radši po ničem nepátral, domnívala se, že by to mohlo být pro mne v Čechách velmi nebezpečné.

Na světě se mi líbí, mám velkou rodinu, vůbec se nestydím za to, že jsem tenkrát dostal strach a její radu si vzal k srdci a pátrání po ukradených miliardách - na vlastní pěst - jsem zastavil.

Naše staré a i všechny polonové politické strany, mnozí politici od všech těch ódések, socanů, topek nebo aňáků, vzájemně sice na sebe štekají, je to ale jedno velké divadlo. Neublíží si. Nemohou spolu natvrdo válčit. Respektují se. Nemohou se nijak těžce pokousat. Vědí toho totiž vzájemně na sebe příliš mnoho. Všichni spolu rukou nerozdílnou v průběhu let kradli. Nikdo z nich nebude nic zjišťovat. Pro jistotu.

A současné nové politické subjekty? Mnohé sice mají skvělé plány - chybí jim ale zkušenosti.

Takže jediný subjekt, který je schopen rozmotat tuto mnohamiliardovou krádež, zřejmě největší krádež v našich novodobých dějinách, je KSČM.

O tom jsem přesvědčen.

Proto budu volit komunisty. Mám toho bordelu tady už plný zuby. A chci se už konečně dozvědět pravdu.

akad. arch. Vladimír STEHLÍK

Haló noviny, 20. 10. 2017